

Aquell jugador és un ésser humà, adquirit per a fer triomfar el club; ell posa tot el seu entusiasme i intel·ligència per tal de triomfar. Triomfador pot parlar de tu a tu a altres jugadors. Un equip d'estrelles no pot ésser un bon conjunt. Cada jugador té el seu hàbit i li costa assimilar el joc dels seus companys. En quant veu que s'ha de sotmetre als altres, ell que era qui sotmetia, es troba inadaptat i la figura esdevé un més en el camp. Aleshores pensa que és qüestió d'anar fent i allargar. A la resta de jugadors els hi passa quelcom: el de més caràcter es destaca; d'altres, amb molt de futbol a les botes, resten esgotats i el seu estat físic no respon a la dura empresa de conquerir el campionat. Ells amb tota la seva voluntat s'esforcen, però les seves forces no els acompanyen; es desmoralitzen i el públic veu en allò falta d'entusiasme i incapacitat del jugador. Naufraguen tots, directius i entrenador, i, sense moral, no se sap què fer.

El públic no copsa aquest estat d'ànim i demana canvi d'entrenador i jugadors, i temporada darrera temporada es cau en el mateix error. Si el públic hagués practicat l'atletisme, on tots els participants en una cursa somnien en vèncer i que quan veuen que les forces manquen es desanimen, ho comprendrien millor. I continuen en altres proves, insisteixen en arribar el primer, i mai no ho aconsegueixen, fins que deixen de participar. El jugador professional no pot deixar-ho, puix és la seva feina.

El més desmoralitzador del futbol és veure que tots els pobles tenen a l'equip jugadors que la majoria passen de 25 anys; jugadors mediocres que juguen per fer-se un sobresou. ¿Per què els dirigents sostenen aquesta màscara de professionalisme? ¿Per prestigi? No!, per la senzilla raó de no descendir a categoria inferior i tenir una representació il·lusòria en la comarca. Són tan pocs el assistents a aquests partits que no es comprèn com s'aguanten. És hora de convertir el futbol, estructurant-lo com a esport. Res de descens en categoria regional; premiar el vencedor i no punyir el vençut. Els diners que es gasten en professionals, emplear-los en induir i preparar l'adolescència en la pràctica de l'esport; sigui futbol o qualsevol altre. Desvetllar la joventut, donant-li facilitats per a practicar-lo, per a competir esportivament, tal com digué el Baró de Coubertein. D'aquest esperit de lluita i de la quantitat de practicants, sorgiran els homes que representaran i enaltiran el nostre poble. No ens caldrà comprar atletes estrangers, ja que això és l'últim esglaó que ens faltava per ensorrar-nos.

Segons disposició del Ministeri de Treball, el futbol se'l considera com espectacle, disposant la sindicació del jugador professional dintre el Sindicat de l'Espectacle. Serà qüestió d'examinar si aquesta disposició no serà el cavall de Troia dintre dels clubs.

Tots sabem com es regulen les condicions de treball dintre d'una empresa.

Es reglamenta l'horari, la quantitat de feina a realitzar, sou, incentius, beneficis i ordre interior. Un productor pot deixar la feina quan li plau; una empresa no pot treure un productor si no és per falta greu o per negligència en el seu rendiment. En el futbol, ¿es donaran aquestes constants?

L'espectacle es regeix per temporada relativament curta. Al futbolista li convindrà per temporades llargues. ¿S'admetrà la venda del jugador o aquest quedarà lliure? Si forma part de la plantilla serà un empleat, i si és classificat com artista de la pilota s'haurà de regir en contracte molt definit, puix ¿en quina categoria serà classificat: primera, segona, i en quant al sou no serà de regateig?

Les primes o incentius seran pel rendiment de joc o bé en fitxes? En quant a horari de treball, ¿els hi restarà temps per a prepara-se per a altra professió, ja que l'ésser jugador no és per tota la vida, i en quant sorgeixi un conflicte per desgana del jugador o per protesta referent a la seva remuneració, quin serà l'organisme competent que esbrini on està la injustícia? Tot això, indefectiblement, aboca a considerar el club com empresa anònima, on els béns del club pertanyen als accionistes, i al soci —que d'ell molt hi ha per parlar— convertit en abonat.

En unes empreses com seran els clubs de Primera i Segona Divisió l'assumpte és viable, però els clubs de la Regional, ¿com serà possible convertir-los en empresa?

Quina persona acceptarà veure's complicat en reclamacions laborals i ésser citat al Sindicat o Magistratura del Treball? Normalment el càrrec que ocupa l'exerceix per distracció i afició i inclús li costa els seus diners, doncs tots sabem que els modestos no tenen bons ingressos. Posades les coses d'aquest aguit, a l'aficionat l'interessarà veure un bon partit, igualment que veure una bona pel·lícula, i de no ésser així, es desinteressarà i al seu fill no li inculcarà l'afició al futbol, perquè aquest no representarà els seus ideals i sentiments, preferint, si és pare de seny, que el seu fill practiqui un esport on es diverteixi i faci salut, que no pas es converteixi en un professional de l'esport, de glòria efímera, quina ocupació és divertir a la multitud, i que els seus esforços es contabilitzin en dividendes.

No passarà com a la boxa, doncs inclús el xicot de més baixa mentalitat, s'ha adonat de la seva explotació.

Mini-Surc

Farmàcia

Salvador Galceran

Centre d'Específics

Elaboració de Fórmules Magistrals

Ortopèdia

Perfumeria